

Povinnosti NBS pri konzultácii návrhov právnych predpisov s ECB

JUDr. Martin Šimkovič, PhD.
Národná banka Slovenska

Neustály proces prijímania sekundárnych právnych noriem Európskej únie vyvoláva neraz celý rad otázok, ktoré vznikajú pri implementácii do národnej legislatívy členského štátu EÚ. To je aj prípad Slovenskej republiky a jej finančného sektora, v ktorom okrem „bežných“ aproximačných problémov zohráva osobitnú úlohu aj veľakrát nevyjasnená povinnosť navrhovateľov právnych predpisov konzultovať pripravovaný text legislatívnej normy s Európskou centrálnou bankou vo veciach, ktoré patria do jej pôsobnosti.

- 1 Zmluva v spomínanom článku ustanovuje nasledujúci postup pre prijímanie vybraných vykonávacích právnych aktov Rady EÚ, ktoré sa týkajú ECB a ESCB: Na návrh Európskej komisie a po porade s Európskym parlamentom a ECB alebo na odporúčanie ECB a po porade s Európskym parlamentom a Komisiou prijíma Rada EÚ ustanovenia, ktoré sú uvedené vo vybraných článkoch štatútu Európskeho systému centrálnych bánk a ECB. Pozri článok 129 ods. 4 zmluvy.
- 2 Súdny dvor EÚ vyjadril už v rozsudku OLAF ciele, ktoré sa týkajú povinnosti konzultovať návrhy právnych predpisov s ECB. Nesplnenie povinnosti konzultovať s ECB návrh právneho predpisu, ktorý patrí do oblasti pôsobnosti ECB, je porušením práva EÚ, osobitne pôjde o porušenie rozhodnutia 98/415/ES, ktoré by mohlo viesť až ku konaniu o porušení zmluvy pred Súdnym dvorom EÚ. In.: Príručka pre konzultácie vnútroštátnych orgánov s Európskou centrálnou bankou. Európska centrálna banka 2005, s. 10. Pozri aj rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev vo veci Komisia Európskych spoločenstiev v. ECB (Vec C- 11/00 Komisia Európskych spoločenstiev v. ECB, Zb. 2003).
- 3 Článok 271 písm. d) zmluvy je aplikovateľný iba v prípadoch, ak vnútroštátnym navrhovateľom právneho predpisu je národná centrálna banka, ktorá by porušila konzultačnú povinnosť s ECB. Ak však konzultačnú povinnosť s ECB poruší iný vnútroštátny orgán členského štátu, mal by sa zrejme aplikovať článok 258 zmluvy, teda konanie pred Súdnym dvorom EÚ by mala iniciovať Európska komisia, ktorej na to môže dať podnet ECB.
- 4 Spojené kráľovstvo je vyňaté z povinnosti konzultovať návrhy právnych predpisov s ECB na základe Protokolu o niektorých ustanoveniach týkajúcich sa Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, ktorý je pripojený k zmluve.
- 5 Od 1. 12. 2009 už Európskej únie.

Povinnosť Národnej banky Slovenska konzultovať návrh právneho predpisu s ECB sa opiera o právny základ zadaný v článku 127 ods. 4 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“), ktorý ustanovuje povinnosť konzultovať s ECB všetky návrhy právnych predpisov EÚ v oblastiach, ktoré spadajú do jej pôsobnosti a tiež v prípade, keď právny predpis navrhuje vnútroštátny orgán členského štátu EÚ v oblasti, ktorá patrí do pôsobnosti ECB, ale len v medziach a za podmienok stanovených Radou EÚ a v súlade s postupom podľa článku 129 ods. 4 zmluvy.¹

Uvedený článok zmluvy ukladá povinnosť aj ECB pri predkladaní stanovísk, ktoré prináležia do jej pôsobnosti, a to voči príslušným inštitúciám, úradom alebo agentúram EÚ a vnútroštátnym orgánom štátov EÚ. Aj keď to tento článok explicitne neupravuje, je zjavné, že nesplnenie povinnosti konzultácie vnútroštátného orgánu členského štátu EÚ s ECB môže mať za následok konanie o porušení zmluvy pred Súdnym dvorom EÚ.²

Konanie o porušení zmluvy by v tomto prípade mohla iniciovať Európska komisia na základe článku 258 zmluvy, čoho výsledkom by bolo vydanie odôvodneného stanoviska členskému štátu EÚ. V prípade, že by členský štát EÚ takému stanovisku nevyhovel, Európska komisia má možnosť predmetnú vec predložiť Súdnemu dvoru EÚ. Právomoc Súdneho dvora EÚ v tomto konkrétnom prípade zakladá článok 271 písm. d) a článok 258 zmluvy a článok 35.6 Štatútu ESCB a ECB (ďalej len „štatút“), ktorý Súdny dvor EÚ oprávňuje rozhodovať spory v oblasti plnenia povinnosti národných centrálnych bán vyplývajúcich zo zmlúv a štatútov.³

Článok 127 ods. 4 zmluvy je potrebné vykladať v súčinnosti s článkom 4 štatútu, ktorý predstavuje prameň práva poradnej funkcie ECB pri konzultáciách o návrhoch právnych predpisov EÚ. Článok 4 štatútu ustanovuje, že v súlade s článkom 127 ods. 4 zmluvy sa porady s ECB vedú pri všetkých návrhoch aktov EÚ spadajúcich do jej pôsobnosti a tiež v prípadoch, keď vnútroštátne orgány EÚ navrhujú právny predpis, ktorý spadá do oblasti pôsobnosti ECB, avšak v medziach a za podmienok stanovených Radou EÚ a s postupom, ktorý štatút upravuje vo svojom článku 41

(ktorý je zhodný s postupom podľa článku 129 ods. 4 zmluvy). Rovnako ako v článku 127 ods. 4 zmluvy, aj v štatúte je upravená povinnosť ECB pri predkladaní stanovísk inštitúciám, orgánom alebo úradom alebo agentúram EÚ, alebo vnútroštátnym orgánom v záležitostiach, ktoré spadajú do oblastí pôsobnosti ECB.

Okrem už uvedených prameňov práva je potrebné spomenúť ďalší právny základ poradnej funkcie ECB pri návrhoch právnych aktov EÚ, a tým je rozhodnutie Rady 98/415/ES z 29. júna 1998 o poradení sa s ECB vnútroštátnymi orgánmi EÚ ohľadom návrhu právnych predpisov (ďalej len „rozhodnutie“), ktoré nadobudlo účinnosť 1. januára 1999.

Rozsah pôsobnosti tohto rozhodnutia je podľa článku 6 adresovaný členským štátom EÚ.⁴ Rozhodnutie má všeobecný charakter a na jeho zabezpečenie je potrebné, aby vnútroštátne zákonodarné a iné legislatívne orgány mali podrobné vedomosti o cieľoch, o rozsahu konzultačnej povinnosti, o postupe, ktorý je potrebné dodržať, a o účinku, ktorého nesplnenie pri konzultačnej povinnosti by mohlo mať vážne následky na zákonnosť príslušných právnych predpisov.

V súvislosti s cieľom rozhodnutia treba uviesť, že Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci Komisia Európskych spoločenstiev v. ECB objasnil aj ciele článku 127 ods. 4 zmluvy a tiež ciele článku 4 štatútu, pokiaľ ide o povinnosť konzultovať s ECB všetky návrhy aktov Spoločenstva⁵ v oblasti jej pôsobnosti, pričom tento rozsudok sa týka aj rozhodnutia. Aj keď sa rozsudok vzťahuje primárne na povinnosti inštitúcií EÚ, pomáha objasniť aj povinnosti členských štátov EÚ (prostredníctvom jej orgánov a teda aj prostredníctvom NBS) pri konzultáciách o návrhoch vnútroštátnych právnych predpisov.

Na základe tohto rozsudku možno vyvodiť záver, že základným cieľom rozhodnutia je umožniť ECB, aby mohla vnútroštátnym zákonodarným a iným legislatívnym orgánom poskytnúť v primeranom čase odborné poradenstvo k tým návrhom vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré patria do oblastí pôsobnosti ECB. Poradenstvo ECB orgánom členských štátov EÚ má zabezpečiť, aby vnútroštátny právny rámec prispel k dosiahnutiu cieľov

Európskeho systému centrálnych bánk a aby tento cieľ bol zlučiteľný s jeho právnym rámcem a s politikou. Cieľom rozhodnutia je tak vytvorenie preventívneho systému, ktorý má predchádzať problémom vyplývajúcim z prípadných nezlučiteľných alebo nezosúladených vnútroštátnych právnych predpisov členských štátov EÚ.

Z tohto dôvodu sa konzultačná povinnosť vyžaduje aj od NBS už v štádiu návrhu právneho predpisu, resp. v tom štádiu, keď NBS môže ešte stanovisko ECB zohľadniť.⁶ Práve týmto spôsobom sa má dosiahnuť naplnenie článku 131 zmluvy.⁷

Okrem uvedeného cieľa má konzultačný postup aj ďalšie výhody. Predovšetkým konzultácie s ECB zabezpečujú výmenu informácií a skúseností pri príprave právnych aktov a predstavujú tak cenný zdroj informácií pri tvorbe legislatívy v členských štátoch EÚ. Stanoviská ECB k návrhom právnych predpisov okrem toho zefektívňujú harmonizáciu práva a prispievajú tak k zvyšovaniu kvality navrhovaných vnútroštátnych právnych aktov, keďže sa opierajú o odborné znalosti, ktoré ECB získala pri vykonávaní svojich úloh.⁸

Pre úplnosť treba poznamenať, že stanoviská ECB nie sú pre členské štáty EÚ záväzné a teda národné parlamenty a ďalšie vnútroštátne orgány sa nimi nemusia riadiť. Systém, ktorý rozhodnutie vytvára, však zároveň zabezpečuje, že vnútroštátne zákony a iné právne predpisy sú prijímané len po zvážení stanoviska ECB. V konečnom dôsledku je tento systém konzultácií pre členský štát EÚ výhodný, keďže je pre neho výhodnejšie konzultovať s ECB prípravu právneho predpisu, ako prijať právny predpis, ktorý by bol v konečnom dôsledku v rozpore so stanoviskom ECB.

V neposlednom rade konzultačná povinnosť s ECB predstavuje transparentnú formu komunikácie s finančným trhom, keďže stanoviská ECB k žiadostiam vnútroštátnych orgánov štátov EÚ o konzultáciu sa uverejňujú aj na internetovej stránke ECB hneď po ich prijatí a po ich zaslaní orgánu, ktorý o konzultáciu požiadal.

Povinnosť NBS konzultovať návrhy právnych predpisov s ECB jej vyplýva z čl. 2 ods. 1 rozhodnutia.⁹ Túto povinnosť upresňuje článok 3 ods. 1 rozhodnutia, ktorý ju ukladá vnútroštátnym orgánom EÚ s normotvornou právomocou. To, že NBS je takým orgánom, resp. je vnútroštátnym orgánom Slovenskej republiky s normotvornou právomocou, jej priznáva samotná Ústava Slovenskej republiky a zákon o NBS, ktorý v rozsahu svojej pôsobnosti oprávňuje NBS vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak je na to splnomocnená zákonom o NBS alebo iným osobitným zákonom, pričom tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.¹⁰

Článok 2 ods. 1 rozhodnutia okrem spresnenia povinnosti konzultovať ustanovuje aj skutočnosť, že orgány členských štátov EÚ (a teda aj NBS) sú povinné prekonzultovať s ECB „...akýkoľvek návrh právneho predpisu“ patriaci do pôsobnosti ECB. Možným nejasnostiam okolo pojmu „akýkoľvek návrh právneho predpisu“ predišlo rozhodnutie zaškrtnutím pôsobnosti ECB v čl. 1 ods. 1 rozhod-

nutia.¹¹ V prípade národných centrálnych bánk v EÚ, a teda aj v prípade NBS, sa to predovšetkým týka prípravy vykonávacích právnych predpisov, ktoré majú v Slovenskej republike formu vyhlášok alebo opatrení.

Rozhodnutie pritom v článku 1 ods. 2 výslovne ustanovuje, že návrhy právnych predpisov nemajú obsahovať návrhy ustanovení, ktorých výhradným účelom je transpozícia smerníc do práva členských štátov EÚ. To znamená, že členské štáty EÚ nemusia konzultovať s ECB návrhy právnych predpisov, ktoré výlučne transponujú smernice EÚ do vnútroštátneho práva, keďže s ECB sa už v súlade s článkom 127 ods. 4 zmluvy uskutočňujú konzultácie o navrhovanom právnom akte EÚ a teda nie je nevyhnutné rozširovať úlohu konzultácie ECB aj na návrhy vnútroštátnych predpisov výlučne transponujúce takýto akt EÚ.

Uvedené ustanovenie, ktoré v podstate predstavuje výnimku z povinnosti konzultácie, možno aplikovať aj na situácie, keď NBS navrhuje právny predpis, ktorého cieľom je výlučne vykonanie nariadenia EÚ, ale za predpokladu, že taký predpis nemá účinok na záležitosti pôsobiace v oblasti ECB, a ktorý bude odlišný od účinku samotného nariadenia.¹²

To však neznamená, že ani v ďalších prípadoch sa konzultácie nemusia uskutočniť. Práve naopak, členské štáty EÚ využívajú možnosť a z vlastnej iniciatívy neraz konzultujú s ECB aj návrhy právnych predpisov, ktorých cieľom je transponovanie smerníc do národného právneho poriadku, i keď nie sú povinné tak postupovať. Vo všeobecnosti platí, že ECB víta túto možnosť konzultácie a vydáva stanovisko aj v prípadoch, keď ju na to oprávňuje obsah návrhov právnych predpisov, ktorý súvisí s jej oblasťou pôsobnosti.

Z dôvodu nejasností, ktoré prináša transpozícia smerníc do právneho poriadku Slovenskej republiky, je potrebné ozrejmiť skutočnosť, že obligatornosť konzultácie sa neobmedzuje len na návrhy právnych predpisov, ktoré budú predmetom schvaľovania v zákonodarnom orgáne, ale vzťahuje sa na všetky druhy právne záväzných predpisov vrátane sekundárnych právnych aktov. Preto je povinnosťou NBS konzultovať s ECB aj návrhy právnych predpisov, ktoré majú všeobecnú platnosť. Na druhej strane je však potrebné zdôrazniť, že konzultácie s ECB o návrhoch právnych predpisov sa ale nemusia a ani nemajú uskutočňovať v prípade všetkých sekundárnych právnych predpisov NBS, ktorými sa vykonávajú primárne právne predpisy, resp. ktoré patria do oblasti pôsobnosti ECB. Stanovisko ECB sa má preto vyžadovať len k tým „...návrhom sekundárnych právnych predpisov, ktorých predmet úpravy úzko súvisí s úlohami ECB a ktorých účinok na oblasti patriace do pôsobnosti ECB je odlišný od účinku, ktorý je dôsledkom samotných primárnych právnych predpisov“.¹³

Konzultácie s ECB o zmenách a doplneniach právnych predpisov už predložených ECB z dôvodu prijatia stanoviska sa vzťahujú len na podstatné zmeny a len na také doplnenia, ktoré majú vplyv na samotnú podstatu návrhu právneho predpisu.

6 Konzultácie s ECB sa musia uskutočniť ešte v „aktívnom“ štádiu legislatívneho procesu. To znamená, že aj konzultácie národných centrálnych bánk s ECB (vrátane konzultácií NBS s ECB) sa majú uskutočniť v tom štádiu legislatívneho procesu, ktoré na jednej strane poskytuje ECB čas na posúdenie návrhov právnych predpisov a na následné prijatie vlastného stanoviska k návrhu právneho predpisu, a na druhej strane poskytne konzultujúcej národnej centrálnej banke dostatočný priestor na jeho zapracovanie do vlastného návrhu právneho predpisu.

7 Podľa článku 131 zmluvy „Každý členský štát zabezpečí, aby vnútroštátne právne predpisy, vrátane štatútu jeho národnej ústrednej banky boli zlučiteľné so zmluvami a štatútom ESCB a ECB“.

8 Netreba zabúdať ani na skutočnosť, že stanoviská ECB môžu predstavovať prameň práva, ktoré môže zohľadniť aj Súdny dvor EÚ, napr. v konaniach súvisiacich so zlučiteľnosťou príslušných právnych predpisov so zmluvou, resp. ho môžu vziať do úvahy aj vnútroštátne sudy, napr. v konaniach o výklade alebo platnosti príslušných právnych predpisov. Pozri Príručku pre konzultácie vnútroštátnych orgánov s Európskou centrálnou bankou. Európska centrálna banka 2005, s. 10 – 11.

9 Rozhodnutie Rady z 29. júna 1998 o poradení sa s Európskou centrálnou bankou národnými orgánmi ohľadom návrhu právnych predpisov, čl. 2 ods. 1 (98/415/ES). Tento článok ustanovuje, že „orgány členských štátov sa poradia s ECB o akomkoľvek návrhu právneho predpisu v rámci svojej oblasti právomoci na základe zmluvy...“

10 Postavenie NBS upravuje tretia hlava Ústavy Slovenskej republiky v článku 56. Normotvorná právomoc centrálnej banky je upravená aj v § 1 ods. 3 zákona o Národnej banke Slovenska. Osobitným zákonom je napr. zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

11 Podľa článku 1 ods. 1 rozhodnutia musí ísť o predpis, ktorý má normatívny charakter a teda okamihom právnej záväznosti a všeobecnej platnosti na území členského štátu EÚ stanoví pravidlá pre neurčitý počet prípadov a pre neurčitý počet subjektov.

12 V tejto súvislosti pozri aj Príručku pre konzultácie vnútroštátnych orgánov s Európskou centrálnou bankou. O návrhoch právnych predpisov. Európska centrálna banka 2005, s. 17.

13 Príručka pre konzultácie vnútroštátnych orgánov s Európskou centrálnou bankou. O návrhoch právnych predpisov. Európska centrálna banka 2005, s. 14.

- 14 ECB však aj v prípade zohľadnenia právnych názorov vo svojom stanovisku víta aj ďalšie informácie týkajúce sa jej stanoviska.
- 15 To znamená, že sa to týka návrhov právnych predpisov upravujúcich úlohy, ktoré sú uvedené v článku 127 ods. 2 zmluvy, a to je uskutočňovanie menovej politiky, riadenie devízových operácií, udržiavanie a spravovanie oficiálnych devízových rezerv a podpora plynulého fungovania platobných systémov.
- 16 Články 123 a 124 zmluvy.
- 17 Pozri článok 14. 4 štatútu.
- 18 Nariadenie Rady (ES) č. 2533/98 o zbere štatistických informácií ECB.
- 19 Kľúčovým v tejto oblasti konzultácií je práve pojem „materiálne“, a to v nadväznosti na pojem „finančná stabilita“, ktorý je potrebné vykladať ako ovplyvňovanie, ktoré podstatným spôsobom vplyva na stabilitu finančných inštitúcií v EÚ. Ako príklad možno uviesť žiadosti o konzultáciu o dôležitých zmenách pri dohľade nad úverovými, resp. finančnými inštitúciami, ďalej je to pranie špinavých peňazí či návrhy právnych predpisov, ktoré by mohli mať významný vplyv na finančné trhy.
- 20 Rozhodnutie upravuje aj možnosť skrátenia tejto lehoty v prípade mimoriadnej naliehavosti. Pozri článok 3 ods. 3 rozhodnutia.

V tomto okamihu dochádza k dvom rozličným situáciám. Prvá nastáva v okamihu, keď ECB ešte neprijala stanovisko k už predloženým podstatným zmenám a návrhom právnych predpisov, ktoré boli vypracované orgánom členského štátu EÚ a ktorých sa týkajú neskoršie podstatné zmeny. V tomto prípade ECB žiada od orgánu, ktorý požiadal o konzultáciu, aby predložil ihneď, ako to bude možné, zmenený, resp. doplnený návrh právneho predpisu, aby sa pri prijímaní stanoviska vychádzalo z aktuálnej verzie textu. Druhú situáciu predstavuje prípad, keď konzultácia o podstatných právnych návrhoch a doplneniach prebieha až po prijatí stanoviska ECB. Ak zmeny a doplnenia právnych predpisov vo svojej podstate zohľadnili stanovisko ECB, ďalšie konzultácie už nie sú potrebné.¹⁴

Ako už bolo uvedené, povinnosťou NBS je konzultovať s ECB akýkoľvek návrh právneho predpisu, pričom článok 2 ods. 1 rozhodnutia stanovuje, že orgány členských štátov EÚ tak urobia v rámci svojej oblasti právomoci na základe zmluvy.¹⁵ Z pohľadu praxe je však zrejmé, že do tejto oblasti patria aj návrhy právnych predpisov, ktoré ovplyvňujú množstvo iných úloh, ktoré sú zverené ESCB na základe zmluvy, ako sú napríklad otázky voľného pohybu kapitálu alebo kurzovej politiky.

Ten istý článok 2 ods. 1 rozhodnutia explicitne vymenúva viaceré oblasti, pri ktorých je konzultácia s ECB nevyhnutná. Konzultácie sa týkajú najmä oblastí používania platobných prostriedkov, zberu, spracovania a poskytovania menovej, finančnej, bankovej štatistiky a štatistiky platobných systémov a platobnej bilancie, resp. oblastí, kde dochádza k používaniu platobných a zúčtovacích systémov. Okrem toho povinnosť konzultácie národných bánk s ECB zahŕňa aj oblasti návrhov právnych predpisov upravujúcich platné pravidlá pre finančné inštitúcie, a to za predpokladu, že podstatne ovplyvňujú stabilitu finančných inštitúcií a trhov. Napokon článok 2. ods. 1 rozhodnutia do oblasti povinných konzultácií s ECB začleňuje aj oblasť menových záležitostí a oblasť postavenia národných centrálnych bánk v EÚ, najmä z pohľadu ich nezávislosti.

Povinnosť konzultácií NBS (resp. všetkých národných centrálnych bánk v EÚ) s ECB v menových záležitostiach a v záležitostiach platobných prostriedkov sú spojené s rôznymi otázkami. Predovšetkým by konzultácie mali zahŕňať návrhy právnych predpisov, ktorými sa zavádza mena euro, vrátane emisií pamätných mincí, ktoré bude zákonným platidlom v tých členských štátoch, ktoré ešte neprijali euro za svoju národnú menu. Konzultácie s ECB sa majú vzťahovať aj na návrhy a zmeny právnych predpisov upravujúce autorské práva k minciam a bankovkám, falšovanie, recykláciu mincí a bankoviek a tiež na návrhy a zmeny právnych noriem upravujúce vydávanie elektronických peňazí.

Povinnosťou NBS (ak je navrhovateľom právneho predpisu) je konzultovať aj veľký počet stanovísk s ECB, ktoré sa týkajú najmä návrhov právnych predpisov ovplyvňujúcich postavenie samotnej NBS a hlavne otázok, ktoré súvisia s jej postavením, s jej nezávislosťou či s postavením

členov jej vedenia. ECB v oblasti legislatívnej úpravy centrálnych bánk EÚ vyžaduje povinnosť viesť konzultácie aj v iných osobitných prípadoch, ktoré upravuje zmluva, ako je napríklad zákaz menového financovania.¹⁶

Konzultácie s ECB by sa povinne mali viesť aj pri otázkach, ktoré sú spojené s devízovými rezervami NBS a tiež v prípadoch, ak by NBS pripravovala návrh právneho predpisu, ktorým upravuje úlohy súvisiace s jej pôsobnosťou, ale ktoré nesúvisia s cieľmi ESCB, a to z dôvodu posúdenia, či také úlohy sú zlučiteľné so štatútom ESCB, nakoľko ten umožňuje, aby národné centrálné banky EÚ vykonávali aj iné funkcie, ako sú uvedené v štatúte. To však len za predpokladu, že Rada guvernérov ECB dvojtretinovou väčšinou odovzdaných hlasov nerozhodne, že ide o zasahovanie do cieľov a úloh ESCB.¹⁷

Konzultácie NBS o návrhoch právnych predpisov s ECB sa týkajú aj oblastí zberu, zostavovania a šírenia finančnej, bankovej a menovej štatistiky a tiež štatistik platobných systémov a platobných bilancií. Uvedená povinnosť vyplýva z štatútu, ako aj z osobitného nariadenia upravujúceho zber štatistických informácií ECB.¹⁸ Vzhľadom na rôznorodosť právnych úprav v členských štátoch EÚ týkajúcich sa tejto oblasti sa ECB usiluje predkladať svoje stanoviská a pripomienky všeobecnejšou formou ako v prípade iných oblastí, ktoré sú predmetom konzultácií.

Konzultácie národných centrálnych bánk EÚ s ECB sa vzťahujú aj na oblasti, ktoré upravujú pravidlá pre finančné inštitúcie, za predpokladu, že materiálne¹⁹ ovplyvňujú stabilitu finančných trhov a inštitúcií.

Rozhodnutie tiež ukladá povinnosť orgánom členských štátov EÚ podniknúť účinné opatrenia, ktoré zabezpečia dodržanie tejto právnej normy. Z tohto dôvodu má aj NBS povinnosť v príslušnej etape tvorby právneho predpisu viesť konzultácie s ECB, čo jej umožní, aby sa stanovisko ECB mohlo zohľadniť ešte skôr, ako sa rozhodne o samotnom návrhu právneho predpisu. Preto je povinnosťou tak NBS, ako aj ostatných národných centrálnych bánk v EÚ prerušiť proces prijímania návrhu právneho predpisu, a to až do predloženia stanoviska ECB. To však neznamená, že až do doručenia stanoviska ECB by mal byť prerušený celý legislatívny proces. Ustanovenie článku 3 ods. 4 rozhodnutia znamená, že orgán, ktorý prijíma právnu normu, má mať možnosť zväziť stanovisko ECB, a to ešte predtým, ako sa rozhodne o samotnom merite veci.

Na záver je vhodné poznamenať, že orgány členských štátov EÚ, ktoré pripravujú návrhy právnych noriem, môžu samy určiť ECB lehotu na predloženie jej stanoviska. Táto lehota nesmie byť kratšia ako jeden mesiac odo dňa, keď prezident ECB v tejto veci²⁰ dostane žiadosť o konzultáciu spolu s návrhom príslušného právneho predpisu. V prípade, že stanovená lehota na predloženie stanoviska ECB uplynie, vnútroštátny orgán členského štátu EÚ môže pokračovať v procese prijímania príslušného právneho predpisu, ale aj naďalej je povinný zohľadniť stanovisko ECB, ak ho dostane pred termínom prijatia tohto právneho predpisu.